

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XI Nr. 12

VINERI 25 MARTIE 1955

4 PAGINI, 25 BANI

Pe drumul dimineții

„Zarurile au fost aruncate. Partida a și fost câștigată. Cât despre noi, vom lupta și în viitor, pe baricade chiar, pentru dreptatea noastră și a lumii întregi...”

Ultimele cuvinte ale marelui specialist energetic Krijanovski, rostite clar și hotărât au fost acoperite de un colapsul freamată de bucurie, izbucnit din piepturile tuturor celor care umpluseră în această seară sala Teatrului Mare din Moscova.

Harta, impunătoare prin mărimea ei, cerculețele febrile colorate — noile termometre — și hidrocentralele, liniile negre care se întindeau la tot pasul — rețelele de înaltă tensiune — strălucirea becușoarelor vestitoare de noi centre energetice industriale vorbeau de apropierea unei noi dimineți, a celei mai senine dintre diminețile lumii.

Nu știu de ce, pentru mine ca inginer, această primă imagine a electrificării Rusiei, descrisă atât de veridic în finalul trilogiei „Calvarul” a lui Alexei Tolstoi mi se leagă adesea în minte de o altă imagine, la fel de grăitoare, aceea din cunoscutul tablou al lui Gherasimov „Dimineața patriei noastre” — un timp fatigat, aproape nesfârșit, luminat și încălzit de primele raze ale unui soare primăvăratec.

Pe planul întâi, Stalin privind gânditor privelește ce se deschide în fața lui și orizontul îndepărtat. Pe planul al doilea, în fund, câteva tractoare și mașini agricole venite la câmp pentru lucru, iar de la un capăt la altul al tabloului, în adâncime, o linie electrică de înaltă tensiune.

Privind tabloul, pe neașteptate, ai senzația noii Rusii, a transformărilor uriașe înfăptuite, a puterii și a trăniciei realizărilor Uniunii Sovietice, a dimineții abia vestite în toată războiului civil de un inspirat inginer, a dimineții pe care scriitorul englez Wells o considera un vis amețitor și irealizabil, a dimineții către care Partidul Comunist a condus hotărât popoarele Uniunii Sovietice, a dimineții care a devenit o realitate de necontestat.

Uzine electrice, rețele de înaltă tensiune, noi baze energetico-industriale... În 1952, în anul studenției, — fiind trimis în Uniunea Sovietică am ajuns în timpul practicii de vară pe un șantier din regiunea Kirovogradului, la construcția unui uriaș combinat energetic-carbonifer.

As putea să vorbesc acum de amploarea lucrărilor de construcție și montaj de pe acest șantier, întins pe zeci de hectare și pe care furnicați și noaptea citeva mii de muncitori. As putea să înfățișez peisajul cu adevărat dinamic al naturii în transformare, în care excavatoarele uriașe, alături de alte mecanisme moderne de ridicat și transportat, laolaltă cu mașinile-unele

— Știu eu cât să spun?... Viața-i lungă.

L-am întrebat, apoi, ce l-a îndemnat să facă seara lecții practice cu „băieții”.

— Pregătim schimbul al doilea. Câci chiar de ar fi să trăim cât lumea, la noi șantierele se înmulțesc și cer mereu oameni noi.

Mi-am însemnat în carnetelul meu câteva din feburile gândirii și învățăturile culșese cu răbdare de acest entuziast în cei aproape 30 de ani de muncă pe șantier. Din ele, am înțeles mai bine ca oricând cum s-a scris cartea electrificării Uniunii Sovietice. Și am văzut parcă aveau, pe una din paginile ei — liniștită, hotărâtă, mândră — și semnătura lui.

Cînd, seara, l-am văzut din nou stringînd în jur pe „băieții” lui și vîndu-le-le sfîtos, am avut impresia că văd venind de pe un drum lung un călător bătrîn, dar neostentiv, care poartă în mîini cu mîndrie o făclie arzînd. La răspîntie, la ultima răstîpîntie, el înmîna făclia altora, mai tineri, ca să o ducă, la fel de mîndră și luminoasă, mai departe, pe drumul dimineții...

Imi mai amintesc de o seară de vară, petrecută în jurul unei grupuri, împreună cu un grup de tineri de pe șantier.

Mi-am vorbit de vișurile lor nestăvilite de nimeni și nimic, de sutele de șantiere ale vieții care li se așteptau, de noile termometre și hidrocentrale pe care le vor construi și despre copiii lor, pașionanți și ei de idealurile părintești. Ar fi de vorbit mai mult despre acești tineri, despre dragostea lor de muncă și viață, despre pasiunea lor pentru poezie și tehnică.

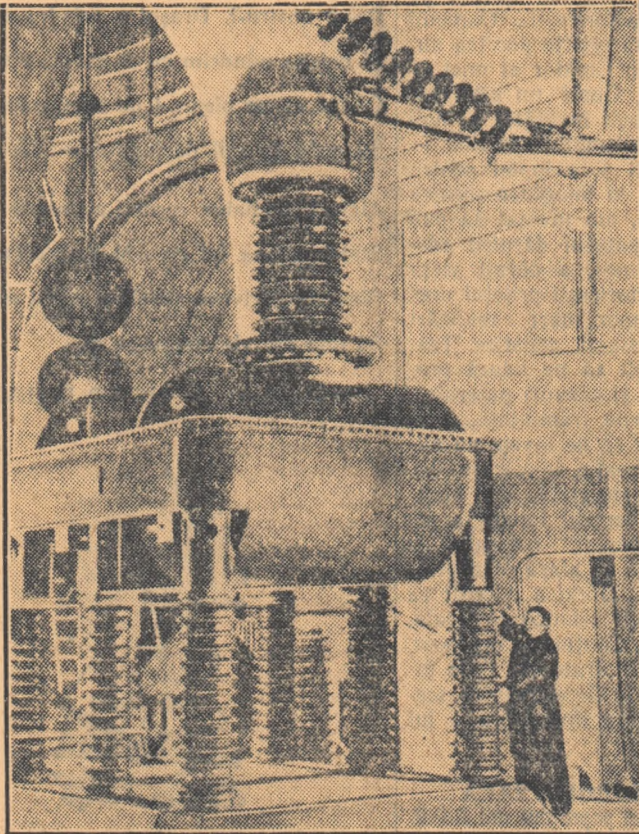
Au trecut cîteva ani de cînd am fost pe șantierul din regiunea Kirovogradului. Am mai văzut de atunci multe uzine terminate și alte păminturi pe care vor crește uzine. Am visat alte șantiere, alte construcții și mi-am înălțat mîntea cu tehnica imitatoare a viitorului.

Deocamdată, astăzi, v-aș invita pe un șantier al unei centrale electrice atomice. V-aș ruga să vă urcați pe schele, pe clădire, pe cele mai de sus grinzii ale noii uzine...

Acum, priviți! Departe. Cît mai departe... Unii vor să ne îngrozescă cu războaie, cu moarte, cu singe... Dar priviți! Drumul dimineții și drum nestăvilit. Străbate, răzbată cu fiecare pas mai departe. Închideți ochii. Vișati. Un nou tablou al unui pictor, născut în cine știe ce colț îndepărtat al acestei planete: Dimineața lumii întregi.

Fără voință, mi-amintesc cuvintele inginerului Krijanovski: „Zarurile au fost aruncate. Partida a și fost câștigată. Cît despre noi, vom lupta și în viitor, pe baricade chiar, pentru dreptatea noastră și a lumii întregi”.

Ing. D. DORIAN

Transformator de înaltă tensiune instalat în laboratorul Institutului energetic „G. M. Krijanovski” de pe lângă Academia de Științe a U.R.S.S.

Primăvară în Gruzia

În Gruzia, însoțita republică de miază-zii a Uniunii Sovietice a străbătut întreaga natură caldă răsufărare a primăverii. În vreme ce, departe, la mlăzănoapte, sălășlulesc încă zăpezi masive, fata aceasta gruzină — e-leva Nughesha Kutella, din clasa a 11-a a școlii nr. 2 din orașul Zugdidi — se bucură de soarele primăvăratec. Piersicul înflorit o cuprinde cu gingășie în crengile încercate de corola trandafirilor. Fata zîmbeste și în zîmbetul ei se simte din plin revărsarea primăverii.

Un nou model de automobil

În fiecare dimineață, pe porțile uzinei de automobile de mic litraj din Moscova iese o coloană de autoturisme. Sint „Moskviți” — urile de model nou, care fac curse de probă.

Noul model de „Moskviți”, de dimensiuni mici, construit de uzină, amintește, prin forma și aspectul său, de automobilul „Z.I.M.”. El are o frumoasă caroserie de metal. Motorul noului automobil este de aproape odată și jumătate mai puternic și mult mai economic decît ale „Moskviți”-urilor produse pînă acum. Cu o încălzitură maximă, el atinge viteza de 105 km pe oră și consumă aproximativ 7 litri de benzină la suta de kilometri.

Colectivul de constructori ai uzinei a depus toate străduințele ca noul automobil să fie confortabil și să corespundă realizărilor tehnicii moderne. Spațiul rezervat călătorilor este mai mare, canapeaua din spate este mai lungă, iar ștezele canapelei din față sint mobile, putîndu-se apăsa în față și în spate. Suspensia din față a mașinii, care e independentă, e pe arcuri și amortizoare hidraulice și asigură un mers ușor și lin.

Un încălzitor special cu grătar pentru aer curat asigură menținerea în automobil a unei temperaturi condiționate, pe orice timp. Garniturile de etanșare de la geamuri și uși împiedică pătrunderea în mașină a prafului și umezelii.

Spre deosebire de „Moskviți”-urile produse pînă acum, noul automobil este înzestrat cu indicatorul de viraj cu declanșator automat, precum și cu aparat de radio.

Port-bagajul mașinii este și el mai încăpător și se închide din interiorul caroseriei.

Producția în serie a noilor automobile de mic litraj va începe în primul trimestru al anului 1956.

Centrul Asiei

În curtea stației electrice din orașul Kizil se înalță o piramidă de piatră albă care poartă inscripția „Centrul Asiei”. Piramida marchează locul în care se întîlnesc centrul celui mai mare continent din lume — Asia, centrul Regiunii Autonome Turvina — orașul Kizil și inima orașului — stația electrică.

Dar Kizil-ul mai are și alte locuri interesante și pline de pitoresc. Așa sint, de pildă, cele trei fluvii Enisei, Năvâlnice și învolburate, ele seamănă cu o stea uriașă în trei colțuri. Un colț îl formează Bii-Hem — Rîul mare, care și are izvoarele în vîrfurile munților Vostocini-Saian; al doilea colț îl formează Kaa-Hem — Rîul mic, care izvorăște din munții Tannu-Ola. Contopîndu-se ele dau naștere celui de al treilea colț al stielei, Ulug-Hem — Rîul mare. La confluența lui se înalță un munte abrupt. Pe versantul său, aproape de pisc este săpat în piatră albă numele lui Lenin.

Acolo unde în trecut nu prea îndepărtat, se întîndea cît vezi cu ochii nisipul, unde nu zăreai nici urmă de vegetație, se înalță azi case frumoase de locuit, instituții și fabrici, înflorește parcuri și grădini minunate.

În oraș apar patru zărate, două în limba turvînă, două în limba rusă. Biblioteca regională „Pușkin” conține un impresionant număr de cărți originale și traduse. Magazinele din Kizil abundă în mărfuri de o mare varietate și de calitate superioară, care satisfac tepe mai exigente gusturi.

Dar nu numai orașul ci și întreaga regiune Turvînă a devenit de nerecunoscut.

Se dezvoltă noi ramuri ale economiei, ca horticultura și agricultura mecanizată. Tărâni turvînă, care pînă nu de mult erau în cea mai mare parte nomazi, s-au statornicit și au devenit colhoznici.

Mii de case au fost înălțate în locul luptelor și al corturilor. Pentru construirea lor, statul a alocat în perioada 1945—1953 peste cinci milioane de ruble credit și aproape patru milioane de ruble ajutor. În regiune funcționează 14 S.M.T., care deservesc toate colhoznarii.

Schimbări uriașe s-au petrecut și în alte domenii. În cursul anului 1944 în regiune existau doar 15 spitale și 47 de dispensare, iar în 1953 numărul spitalelor a crescut simțitor, ajungînd la 26, cel al dispensarelor la 110. S-au construit de asemenea policlinici și sanatorii.

Numărul elevilor a crescut în această perioadă de patru ori. Peste 7.000 de elevi locuiesc în internate, bucurîndu-se de întreținerii complete pe cheltuiela statului. La Kizil funcționează de asemenea o școală regională de partid, o școală pedagogică, un institut pedagogic, o școală medie tehnică agricolă, o școală pentru mecanizatori.

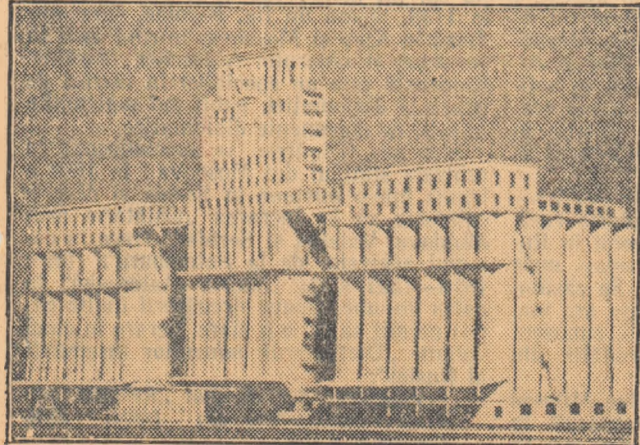
Unul din cînteculele poporului turvîn spune: „În trecut noi trăiam aici ca într-o închisoare, însă a venit revoluția și poporul rus ne-a adus fericirea”.

Mîini dibace

Excavatoarele pășitoare combine, răboabile de țesut, vapoare... Pare că toate noutățile tehnicii au fost adunate în sălile muzeului Politehnic din Moscova, unde s-a deschis Expoziția Unională a creației tehnice a pionierilor și elevilor. Numai că obiectele expuse sint micșorate de zece și sute de ori. Locomotiva a căreia alamă străluceste puternic, încapă în... buzunar, iar o uzină chimică cu toate cazanele și feile sau un transportator pot fi transportate sub braț.

Dar să nu credeți că toate acestea sint jucării. Ajunge să stabilești contactul electric pentru ca răboabil de țesut minuscule, construit de elevii Casei de cultură „Pavlik Morozov” să înceapă să funcționeze. Acolo pot fi văzute, de asemenea, locomotive care se mișcă cu repeziune, excavatoarele pășitoare, camioane auto-basculante de proporții extrem de mici.

Tinerii constructori de mașini, fizicieni, chimiști, astronomi din Ucraina și Kazahstan, din Orientul Îndepărtat și din Baltica au trimis la expoziție peste două mii de modele și de mostre. Expoziția demonstrează că mîinile dibace ale elevilor desăvîșoară o acțiune intensă în cercurile tehnice de amatori. Copiii cunosc în felul acesta de la vîrstă cea mai fragedă bucuria creației.

Din această clădire, mina omului nu se mai atînge de boabe. Din magazie, ele sint duse de o bandă rulîntă în turnul silozului, unde sint curățate și uscate.

Silozuri de cereale în regiunile cu pămînturi destelenite

Din toate colțurile Uniunii Sovietice gonesc spre regiunile cu pămînturi destelenite trenuri încărcate cu mașini, utilaj și materiale de construcție. Trenuri întregi poartă construcții metalice pentru silozurile de cereale.

În regiunile Kocetavsk, Akomlinsk, Kustanaisk ș.a., au început să se construiască astfel de silozuri. Proiectele noilor construcții sint elaborate de Institutul de stat „Promzernoproekt”.

Noile silozuri — spune directorul Institutului, P. P. Brun, candidatul în științe tehnice — sint construcții din beton armat cu un turn înalt de 65 m., încununat de stema de stat a U.R.S.S. Prin capacitate, ele depășesc toate silozurile de cereale de construcție mai vechi. Procesul de producție este aici complet mecanizat. În fața silozului, se instalează un basculator automat. Mașina vine pe platforma basculatorului, aici cîștigă o anume înclinare, iar boabele se răstoarnă în numai cîteva minute într-o magazie subterană.

Din această clădire, mina omului nu se mai atînge de boabe. Din magazie, ele sint duse de o bandă rulîntă în turnul silozului, unde sint curățate și uscate.

Silozul este condus de la pupitrul de comandă al dispecerilor. Aceștia dirijează procesul tehnologic, cîntărirea boabelor, încălzirea lor în vagoane de cale ferată și autocamioane. Într-un schimb, silozul este deservit de 7 muncitori.

Constructorii sovietici de silozuri cerealiere au aniversat de cînd împlinirea a 30 de ani de la construirea primului siloz cerealiere în U.R.S.S., în anul 1924. Silozul acela era făcut din lemn și avea capacitate de abia o mie de tone.

Pentru comparație, e de ajuns să arătăm că noile silozuri tip 1955 au o capacitate de 50.000 tone, putîndu-și o spori pînă la 100.000 de tone.

Aceste silozuri sint destinate în primul rînd centrelor de colectare din regiunile în care se valorifică pămînturile înfălenite și virgine.

În clișeu: Proiectul silozului cerealiere „tip 1955”

Intinderi nesfîrșite de gheață cît cuprinzi cu ochii... Din loc în loc, mușchi, licheni și arbuști piperniciți. Din cînd în cînd trec turme de reni pe care le mîna oameni înfășurați în blănuși... Înloc — nimic nu tulbură tăcerea grea, înghețată a acestor locuri.

Această imagine despre fîntul de dincolo de Cercul polar, cu intinderi mute și înghețate, cu locuitorii rari, lipsiți de orice contact cu civilizația a stăruit multă vreme. Pe harta Rusiei țariste teritoriul imens cu o suprafață de 200.000 km p. pe care se întinde tundra polară, era însemnat cu o mare pată albă.

Sub pata aceasta uriașă, puterea țaristă ascundea cu cinism pleirea lentă a unui întreg popor nomad — neneții — renunțîndu-și crescătorii de reni.

Tundra era patria lor. În căutarea unui loc mai bun de pășunat, ei pribegeau cu turmele de reni din loc în loc. Oamenii și animale mureau cu miile.

„Un trib pe cale de dispariție, alcătuit din citeva mii de suflete”, înregistrau cu nepăsare statisticienii rezgimului țarist.

DINCOLO DE CERCUL POLAR

de reni, uniți în colhozi, neneții dezvoltă an de an o economie națională, ridică nivelul bunăstării și al culturii lor socialiste. În tundra au apărut orașe noi, așezări muncitorești, sate colhoznice.

Schimbări mari s-au petrecut și în ramura principală a economiei nenețe — creșterea renilor. În 25 de ani, numărul total al renilor a crescut de 8 ori.

Colhozurile și sovietizarea ridică necentenit productivitatea muncii lor. Înlocuiește viața culturală a neneților. Pînă la revoluție ei erau în totalitate analfabeți. Acum, în district s-a introdus învățămîntul de 7 clase. Viața neneților s-a schimbat radical. În tundra funcționează larg de case de cul-

ture 23 naționale. În Narian-Mar, capitala Districtului, s-a deschis o școală pedagogică, instituții culturale-educative, școli pentru pregătirea cadrelor de conducere a colhozurilor.

Despre spitale nu putea fi vorba înainte de revoluție. Dacă vreun neneț se îmbolnăvea, venea la el șamanul cu tamburina, bolborosea cuvinte neclefese, cînta și juca în jurul bolnavului.

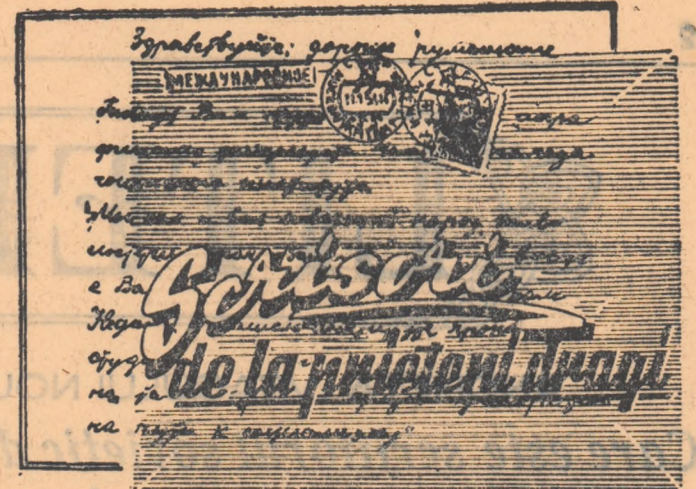
Astăzi, sute și sute de medici veghează în sănătatea poporului neneț. Spitale și dispensare sint răspîndite în cele mai populose regiuni de naștere și creștere a tundra. În sate și orașe sunt create o rețea largă de case de cul-

tură, cluburi, biblioteci. Pentru crescătorii de reni care lucrează în tundra au fost amenajate colțuri soșii, stații de radioamplificare și cinematografe. Radioficarea a luat o mare dezvoltare. Ea a cuprins centrele mai populate și se extinde necontenit.

Înainte de revoluție, neneții duceau o viață nomadă, colindînd cu turmele toată tundra. Acum, ei s-au statornicit temeinic, își construiesc așezări frumoase, case de locuit trănice.

Dezvoltarea noilor ramuri ale economiei, înființarea școlilor, a instituțiilor medicosanitare, a întreprinderilor comerciale, a instituțiilor culturale-educative, a nodurilor de radioficare — toate acestea au schimbat din rădăcini viața locuitorilor tundrei polare. Micul popor neneț, condamnat în trecut la pierdere lentă, trăiește azi o viață înfloritoare.

I. SCUTARU

Tov. Crista Liuder, elevă în anul IV la Școala pedagogică din Sighișoara, a adresat elevelor școlii pedagogice „S. M. Kirov” din orașul Urjum-U.R.S.S. o scrisoare în care vorbește despre idealurile ei tinerești. Publicăm mai jos, răspunsul primit de tov. Crista Liuder și semnat, în numele elevelor școlii „S. M. Kirov” din Urjum, de Tonia Kazakova și Katea Kosolanova, eleve în anul IV.

Dragă Crista, tine Crista, ne iubim viitoarea profesie.

Cit de rău ne pare, Crista, că nu putem vorbi despre toate acestea în trei, să văsim împreună la viitorul nostru luminos, plin de bucurii, asupra căruia „cadavrele neîngropate” ale lumii capitaliste care și-a trăit traiul agită „sprieteara atomică”. Dar noi ne vom înfelege bine și prin intermediul scrisorilor. În școala noastră pedagogică sint alți de multe lucruri interesante, încît nu poți povesti despre toate într-o scrisoare. La fel ca și elevele noastre, am dat multe lecții practice, am lucrat cu pionierii; majoritatea tovarășelor noastre au obținut la lecțiile practice notele „4” și „5”.

Înainte de vacanță, cercul dramatic din școala noastră a pus în scenă piesa „Mașenka” de scriitorul sovietic Alinoghenov. Spec acolele prezente de cerc dramatic din școala noastră plac foarte mult spectatorilor din oraș și mai ales tineretului.

În momentul de față se pregătește piesa-ferie a lui S. Marșak — „De te temi — fericirea n-ai s-o cunoști”, în care Katea va juca rolul bătrînei, iar eu voi cînta în orchestra de coarde, care va acompania ferea. În școala noastră există un colectiv artistic format din 60 persoane, o orchestră de instrumente populare formată din 45 persoane, o orchestră de instrumente de suflat, concursuri de studii și secții sportive.

Noi participăm la cercurile de studii: Katea la cel lerar, iar eu la cercul tinerilor naturalști. Literatura este obiectul nostru preferat. Dar și mai mult ne este dragă muzica. Compozitorul nos. r. preferat este M. I. Glinka. La noi, fetele învață să cînte la instrumente populare și la pian, iar băieții la acordeon și la instrumente de suflat. În timpul liber citim multe cărți, scriem și patinăm, mergem la cinema, ascultăm muzică.

Cărțile noastre dragi sint: „Tîndra gardă”, „Tăunul”, „Așa s-a călît ofșarul”, „Dot căpitan”, toate versurile, poemetele și povestirile scrise de A. S. Pușkin.

La revedere, dragă Crista! Vom aștepta scrisorile tale, și nu numai noi, dar toate kolegele și, de asemenea, profesorele noastre.

Transmite, te rugăm, din partea colectivului școlii noastre pedagogice „S. M. Kirov” din îndepărtat Urjum, profesorilor și tovarășelor tale un cordial și fierbinte salut și urări de noi succese la studii și în viață.

Scrie-ne mai des.

Cu salutări prietenești, TONIA KAZAKOVA și KATEA KOSOLANOVA

LITERATURĂ-ARTĂ-STIINȚĂ

ANCHETA „VEACULUI NOU”

„Care este scriitorul sovietic de la care ați avut de învățat mai mult?”

Un mare învățător al oamenilor scenei

Când am deschis, prima dată, cartea copilăriei lui Gorki, ca și cele două volume ce l-au urmat — „La stăpîni” și „Universitățile mele” — am avut impresia unei călătorii într-o lume literară, depărtată și necunoscută. De fapt, mă înșelam: nu era o lume literară, o lume de ficțiune și imaginație, ci o spovedanie sinceră, un crîmpei de viață adevărată. Neobișnuit pentru mine și pentru noi toți în acea vreme, era faptul că această lume să-și facă loc între filele unei cărți. Era doar lumea oamenilor necăjiți, zădărnici și goi, a meșteșugarilor, a vagabonzilor, a oamenilor de prisos. Și așa a rămas Gorki multă vreme pentru mine: un scriitor ce zugrăvește adevărat și sincer, crud chiar, o lume aievea, dar atât de îndepărtată și neobișnuită... Același gând m-a întîmpinat și în clipa cînd, interpretînd rolul lui Vasca Popel, am cunoscut lumea întîmînată și chinată din „Azilul de noapte”.

Abia mult mai tîrziu mi s-a dezvăluit sensul și întreaga, neasemuită bogăție a acestei lumi de hainanale, de oropsiți, de suflete ce se zbat în mocirlă... Aici, ca și dincolo, în înălțimile azurului, unde se pierde șoimul îndrăzneț, Gorki a căutat ariul inimii omenești. În lumea aceea strivită, aruncată la marginea societății, sau în lumea cutelorților, caută Gorki sămînța din care va crește omul adevărat, omul ce va îndreptăți cele mai îndrăznețe nădejdi, omul ce va putea reînnoi omenirea... Căci alături de Vasca Popel sau de Sabin, care se vor pierde în mocirlă și nu vor avea puțină să sfarme orînduirea ce l-a osîndit la pieire, mai este și Kleșci, care spune rîspicat: „Eu sînt muncitor și mi-e rușine să-i priveșc... eu muncesc din copilărie... Tu crezi că eu nu mă voi elibera de aici?... Mă voi elibera... voi juipi pielea de pe mine, dar mă voi elibera...” Și alături de inima lui, e inima lui Nîm din „Micii burghezi”, și inima Marii Lvovna din „Vilegiaturistii”, și inima muncitorilor din „Dusmanii”; și în vor și să scuture lanțurile, să iasă la lumină... Pe aceștia îi îndrăgește, mai ales, Gorki, pe aceștia m-a învățat să-i îndrăgesc... pentru că ei vor putea să împlinească visul visat de generații și generații de oameni.

Învățătura pe care am primit-o de la Gorki a fost mai întîi una de etică, de înaltă viziune de viață, de adevăr omenească... Dar opera lui Gorki mai cuprinde, pentru noi, slujitorii scenei, și o altă învățătură: învățătura despre adevărul imaginii scenice.

Întreaga lui viață, Gorki a fost preocupat de teatru. Chiar mîrturiile din epoca începutului, din vremea cînd scria prima lui povestire „Makar Ciudra” (1892) nărașă încercînd să înființeze la Tiilis un teatru popular ambulant, merit să răspîndească lumină printre oameni necăjiți. În 1914, cînd după îndelungi hoinări se reîntoarce în țară, îl vedem străduindu-se să înjigehe teatrul muncitoresc și, personal, ajutînd începuturile de teatru din suburbiile Petersburgului. Și tot el este acela ce va da teatrului din Moscova toate acele piese, de adîncă valoare filozofică, și care se va frămînta necontenit pentru a afla calea cea mai desăvîrșită pentru arta scenică. „Pe ce cale trebuie să meargă arta noastră scenică, muna actorului și regizorului?... — se întreabă Gorki la un moment dat și tot el dă soluția acestei probleme: „Un singur răspuns există la această întrebare și anume că arta actorului trebuie să ocupe în scenă un loc de frunte... Actorul trebuie să fie un creator tot altfel de frînt ca și autorul piesei”. Gorki îl obligă

prin aceasta pe actor să-și ridice arta la nivelul de creație a vieții, de creație autentică, valabilă, a sufletului omenească. Este, de altfel, lucrul la care te obligă toate piesele lui Maxim Gorki: eroii lui, cu psihologia lor complexă, cu sensurile social-filozofice pe care le includ, te obligă pe tine, interpret, la un joc de mare sinceritate, la o trăire adîncă, adevărată. Oamenii creați de el nu îngăduie o interpretare superficială, teatrală, bazată pe șabloane și stampe actoricești... Oamenii creați de el trebuie să poarte poezia autentică, a vieții vii. Creator al unei literaturi cu totul noi, Gorki nu este mai puțin cel mai desăvîrșit învățător al noii arte scenice, arta realismului socialist — arta adevărului vieții și a luptei pentru mai bine... De aceea, în imaginea scenică a teatrului lui Gorki, am învățat să pun focal sincerității și patosul dăruirii adevărate. Gorki, cel dintîi, a dăruit vieții și creației noastre actoricești prilejul unei mari arte, prilejul unor mari realizări și al unor mari satisfacții artistice. Teatrul lui Gorki a venit să ne aducă probleme mari, zguduiri și ciocniri puternice, oameni bogăți sufletește, frămîntați... Teatrul lui Gorki a venit să ne învețe nu numai ce înseamnă arta adevărată, dar și ce înseamnă arta angajată, arta slujirii omului. Ideile „libertății totale” a artistului, teoria „eliberării” actorului de orice altă conțință în afară de inspirația și talentul său — Gorki a dovedit că nu sînt altceva decît tehnici de goale, virtuozități searbădă. Conținutul omenească, fierbințele trăirii adevărate și floce întrupare actoricească, în floce imagine scenică — iată neprețuită învățătura a lui Gorki.

In acest număr, răspond:
 * GEORGE VRACA
 * NICOLAE TAUTU

GEORGE VRACA
 Artist al poporului din R.P.R.

Versul purtat în raniță

Poezia lui Tvardovski o cunosc de mult. Zina în care am făcut cunoștință n-am să pot să o uit vreodată.

Era o dimineață de ianuarie a anului 1945... Intr-un adăpost de lângă Brezno, un adăpost săpat în stîncă și îmbrăcat cu cetini de molid, în apropierea gloanțelor și a obuzelor, stam în jurul unui foc cișci-va ostași sovietici și romini. În adăpost pătrundea, din cînd în cînd, răfalele rezecate ale vîscului de afară. Dar mai mult decît focul minuscule, decît cealaltă căldură din gamelă, ne încăleau versurile. Să-mi fie iertat că nu-mi mai amintesc numele ostașului sovietic care ne recita din Majakovski, Bednii, Dolmatovskii, Sirkov, Isakovski. Dar ochii celui care ne recita se umplură de o intensă lumină tăcută, atunci cînd oștasul ne spuse cu mîndrie: — Acum am să vă recit poeziile unui poet al ostașilor!

Așa am auzit prima oară versurile lui Tvardovski. Mi se pare că oștasul a recitat cîteva crîmpeie din „Povestea tanchistului”. Am mai ascultat apoi frînturi din „Sergentul Vasili Misenkov” și din „Casa oștasului”. Tîrziu de tot, așa ca o surpriză, ne-a recitat din „Vasili Tiorkin”, ba a scos din buzunar de lângă piept decupări din ziarul de front, care reproduceau poeziile lui Tvardovski.

Aceasta a fost prima oară marea învățătură: ca versul tău să fie legat de popor, să fie purtat în raniță sau la pieptul oștasesc. Astfel versul capătă tărie de armă și, nelînsrînt, ca în stîncă, va înfrunta scurțeaua anilor.

Din ziua aceea, ori de cîte ori vorbeam cu un oștas sovietic, nu uitam să-l rog să-mi recite din poeziile „poetului oștasilor”. Și, de multe ori, oștasul sovietic oare-mi recita mi se părea aîdoma cu Vasili Tiorkin. I-am auzit chiar spunîndu-și între ei „Acasta-i Vasili Tiorkin al nostru!” Am văzut oștași sovietici care pe o ladă de campanie, sau pe un pat de armă scriau, chiar sub focul bombardamentelor, scrisori lui Tiorkin.

Studiind, pe cit a fost atunci posibil, poezia lui Tvardovski, am mai învățat ceva. Poetul își lua materialul său viu, direct din mijlocul oștașilor, din viața locuitoare a războiului, din întîmpinările ilnice ale frontului. Acest adevăr mi-a fost explicat prin corespondența continuă care o făcea cu luptătorii din prima linie și prin prezența autorului în calitate de corespondent de front în mijlocul oștarilor săi infanteriști sau tanchiști, avia-ri sau marinari. De aceea, mult mai tîrziu, cînd am cîntat întreaga „Carte despre oștas” am avut impresia că milioanele eroi, oștași sovietici, au fost colaboratorii direcți ai marelui Tvardovski. Și mulți dintre ei i-am cunoscut, acolo pe trta, chiar în toilul luptelor, umăr lingă năr, inimă lingă inimă.

Aceste două adevăruri luminoase pe re le-am învățat din opera lui Tvardovski mi-au fost călăuze pe drumul meu erar.

Încă din anul 1945, am încercat, în vîl armatei noastre, să prezint un fel Tiorkin al nostru, într-o serie de articole zîlnice. Căi șapte-opt ani, în care am ratat la redactarea acestor foietoaane, au folosit pentru a-mi acumula material necesar cu ajutorul cărui să pot mi curînd la elaborarea unui poem, în e să încerc să reprezint pe oștasul nostru, cu optimismul, cu voioșia, cu eroic-tă, cu patriotismul nou, socialist, care-l acterizează.

Tebuie să mărturisesc că dragostea pe

care o port opereii lui Tvardovski m-a împins acum cîteva ani să mă încumet la traducerea lui „Vasili Tiorkin” pentru Editura Forțelor Armate. Am și tradus primele două capitole. Dar în timpul lucrului, am aflat că și poetul Cicerone Theodorescu lucrează la aceeași tălmăcire, pentru Editura „Cartea Rusă”. Am cîntat chiar cîteva capitole din traducerea lui Cicerone Theodorescu.

In fața măestriei tălmăcirii a lui Ci-

cerone Theodorescu, mi-am plecat armele. Dar m-am bucurat din aîdîncul inimii că prin truda sa nobilă și prin talentul lui „Vasili Tiorkin” va deveni o comoră vie și a literaturii noastre și că prin intermediul acestei minunate tălmăcirii, scriitorii noștri vor avea posibilitatea să învețe de la izvorul viu al poetului și învățătorului meu Tvardovski, de la nescutul izvor al marilor poezii sovietice.

NICOLAE TAUTU

care o port opereii lui Tvardovski m-a împins acum cîteva ani să mă încumet la traducerea lui „Vasili Tiorkin” pentru Editura Forțelor Armate. Am și tradus primele două capitole. Dar în timpul lucrului, am aflat că și poetul Cicerone Theodorescu lucrează la aceeași tălmăcire, pentru Editura „Cartea Rusă”. Am cîntat chiar cîteva capitole din traducerea lui Cicerone Theodorescu.

VLADIMIR LIFȘIȚ

Stelele eroului

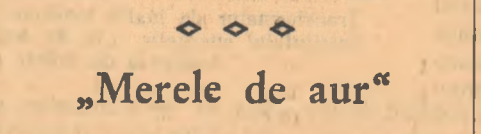
Pe ulița noastră în az'primăvară
 Statuile eroului îi înălțară.
 La miting fanfara-ndelung a cîntat
 Un imn vitejilor lui de soldat.

Iar el, mult mai tînr ca-al anilor număr,
 Cu fața atîta de simplă și bună,
 Stătea — de granit — lingă mica tribună
 Cu frații de lupte iar umăr la umăr.

De-al nostru-l. Orașul e mîndru cu el,
 Și noi ne mindrim cu isprăvile-acele
 Ce fac ca pe pleptu-l de brav colone!
 Să ardă cu miș de lumini — două stele.

Alături, în haina cernită-a durerii
 Stătea mamă lui cu-ochi de lacrimi grei.
 Gîndeam, privind stelele-n aurul serii
 Că una din ele cuvîne-se el.

In romînește de VICTOR BIRLĂDEANU

„Merele de aur”

Pe ecranele cinematografelor noastre se rula în curînd un nou film sovietic, „Merele de aur”, realizat de studioul cinematografic „Mosfilm”, după scenariul tinerei scenariste V. Kazanskala. În regia lui F. Filipov.

Filmul, a cărui acțiune se petrece în Nordul Depărtat, are ca temă o problemă de actualitate pentru oamenii de știință din Uniunea Sovietică: extinderea spre nord a culturii fructelor și realizarea de soiuri noi de fructe rezistente la ger.

Rolurile principale sînt deținute de E. Agurov în rolul profesorului Dubrovin, de M. Troianovski ș.a.

În film, apar numeroși actori tineri. Dintre aceștia rolul Natașei este interpretat de actrița Lida Nikonova, al lui Volodea de actorul Volodea Salnikov, Igor Bristol în rolul lui Petușok ș.a.

Muzica lui K. Molceanov, pe texte de L. Oșanin, jocul reușit al actorilor fac din acest film o realizare plină de tinerețe și farmec.

In clipșu e o scenă din film.

Creatorul primului avion din lume Medalion

S-au împliniți 130 de ani de la nașterea lui Alexandr Fedorovič Mojaiski — creatorul primului avion din lume, genial inventator rus.

A. F. Mojaiski s-a născut la 9 (21) martie 1825 ca fiu al ofițerului de marină Fedor Mojaiski. La liceul militar naval din Petersburg, unde intră la vîrsta de 12 ani Mojaiski studiază cu mult interes o serie de discipline aparținînd științelor exacte, care îl vor ajuta la punerea în aplicare a viziunilor sale planuri.

După exemplul tatălui său, Mojaiski se face ofițer de marină, meserie care îl vîntrește îndelungate călătorii pe apă, una din ele chiar în jurul lumii.

Stăpînit pînă la pasune de ideea cucirii aerului, Mojaiski se așterne serios pe lucru. După ani de incordată observație și după stăruitoare experiențe, reușește să stabilizeze pentru prima dată legile zborului păsărilor și ajunge la concluzia că „Aria omului de a se ridica în aer, arca de a se mișca în voie în orice direcție, folosindu-se pentru aceasta de aparate mai grele decît aerul reprezintă însăși esența zborului”.

Mojaiski își începe experiențele cu zmeur aerian. Pe un asemenea zmeu, de o jactură superioară, construit de el după concluziile la care ajunsese în urma studiului unghiului de atac la aripa păsărilor, culezătorul inventator reușește în 1876 să se urce în aer pentru prima dată în lume și să execute un zbor „destul de confortabil”, după cum se exprimă în document al vremii. Asemenea experiențe reușite au avut loc în Franța cu zece ani mai tîrziu, iar în Anglia abia la sfîrșitul secolului trecut.

La aceeași concluzie a posibilității zborului cu aparate mai grele decît aerul ajunge și marele învîțat rus D. I. Mendeleev, care

pentru construirea cărora capătă o mică sumă de bani. Reșul sumei îl procură vînzînd tot ce avea, cu prețul „ruinării definitive a întregii sale familii” cum declara însuși șeful statului major al armatei țariste.

După ce construiește cele două moșoare, pentru care plătește bani gref în strădinate, le atacează la nava sa și la 20 iulie 1882 are loc primul zbor. Pilotat de mecanicul Iva Nikitič Golubev, pentru că inventatorul construitor nu mai putea zbură, avînd 57 de ani, avionul lui Mojaiski execută primul zbor de acest gen din lume.

Epocala realizare a lui Mojaiski stîrnește invidia cercurilor reacționare din străinătate, a capitaliștilor și industrialiștilor ruși. Ca urmare, aprobarea celui de al doilea proiect de avion perfectiionat, la care Mojaiski începuse să lucreze la vîrsta de 60 de ani e „amnată” meru.

Dar în ciuda acestor piedici uriașe, Mojaiski, stăpînit de o hădărîre fermă și dragoste și pasiune pentru triumful științei și tehnicii ruse, a reușit să dea patriei sale și întregii lumi o invenție epocală — primul aparat de zbor din lume mai greu decît aerul, echipat cu un motor proiectat de el. Schema avionului propus de Mojaiski avea toate cele cinci părți principale ale avionului modern. Mojaiski și-a continuat lupta pentru perfecționare a continuă a invenției sale pînă la moartea. Abia în 1890, anul morții inventatorului, a fost construit primul avion în străinătate de către Ader în Franța, iar cîteva ani mai tîrziu inginerul român, Traian Vuia, excuta la Montesson, nu departe de Versailleș, primele zboruri pe un avion construit și conceput de el.

D. LAZAR-IOȘUB

Moștenirea literară a lui Serghei Esenin

În curînd va apare sub îngrijirea editurii „Goslitizdat” din Moscova o culegere în două volume din scrierile lui Serghei Esenin. Kornel Zelinski, care se ocupă de multă vreme cu stringerea și studiarea materialelor în legătură cu viața și creația lui Serghei Esenin, a comunicat redacției ziarului „Trud” următoarele despre situația editării operelor poetului și a lucrărilor de critică despre el.

Cred că prin aprilie „Goslitizdat” va publica o culegere în două volume a poemei și poezilor lui S. Esenin. Aceasta va fi ediția cea mai completă, de la ediția în patru volume, apărută în 1926, după moartea poetului și care a devenit azi o raritate bibliografică. Culegerea în două volume care va apare în editura „Goslitizdat” conține în afară de poeziile lirice, toate poemele lui Esenin (printre care „Omul negru”), fragmente dintr-o piesă neterminată, precum și unele poezii publicate pentru prima oară. Această ediție nouă se va tipări într-un tiraj de 150.000 exemplare.

Cercetînd moștenirea literară a lui S. Esenin, împrăștiată prin șase arhive din Moscova și Leningrad (fără a mai socoti materialele ce se găsesc la persoane particulare), m-am convins că cititorul nu cunoaște multe din scrierile poetului, importante pentru înțelegerea operii sale.

În unul din articolele nepublicate, scris în 1924, S. Esenin, luînd atitudine de critic literar analizează realist sarcinile literaturii sovietice. Modul în care a apreciat opera lui V. Briusov, A. Blok, Vs. Ivanov, V. Șikov și a altor scriitori prezintă fără îndoială interes și pentru cercetătorii în domeniul literaturii și pentru cititorul de rînd.

Scrierile lui Esenin, și în primul rînd scrisorile către prietenul său, morul de timpuriu, Grigori Panfilov, fiu de țaran dintr-un sat din regiunea Riazan, zugrăvesc în mod cu totul nou chipul social-politic al poetului. Astfel, în anii cînd Esenin lucrea la tipografia lui Stitin din Moscova (1912—1913) avea legături cu muncitorii care simpatizau mișcarea revoluționară, a luat parte la difuzarea literaturii ilegale. Poliția i-a făcut percheziții.

Drumul de creație al poetului e complex și plin de contradicții. Pînă acum, circula tot soful de basme despre Esenin. Arhiva care mi-a fost dată în folosință și care aparține celei mai apropiate prietene a lui Esenin, Galinei Arturovna Benislavskaja (a murit în 1926), aruncă o lumină cu totul nouă și asupra împrejurărilor morții lui Esenin. Tot în arhiva Galinei Benislavskaja am descoperit un capitol nepublicat din poemul lui Esenin „Pugaev”.

Anul acesta, la 3 octombrie, se împlinesc 60 de ani de la nașterea lui Esenin. Această dată va fi un bun prilej de rememorare a vieții și operii poetului.

Romîni în cultura rusă

In tot cursul veacului al XVIII-lea, fenomenul constatat și anterior al fugii populației în masă peste granițele Moldovei pe pămîntul liber pentru ei, al Rușiei, mulți emigranți vin în Rusia, numărul lor atîngînd o cifră enormă: se vorbea de 2/3 din populația Moldovei, ceea ce este o exagerare, bineînțeles; faptul rămîne însă semnificativ. După plecarea lui Dimitrie Cantemir, o seamă de oameni de vază ai țării nu se mai întorc și se fișează definitiv, unii din ei ajungînd la roluri importante în viața socială și culturală a noii lor patrii.

Familia Cantemir este cea mai însemnată. Dimitrie Cantemir a dat o educație aleasă fiilor săi, care se întregesc viziilor sociale și culturale a Rusiei veacului al XVIII-lea. Matei se căsătorește cu o contesă rusă, iar Constantin cu fiica lui Goliin. Cel mai cunoscut este Antioh, unul din străluciții reprezentanți ai literaturii rusești. Voltaire scrie, la 13 martie 1739, lui Antioh Cantemir: „Felicit ca d-voastră de a fi părăsit pe acești barbari (turci) pentru Petru I, care se străduiește să distrugă barbaria și nădăduiesc că cei din familia d-voastră care sînt în Moscova vor depune toată munca lor pentru a face să înflorescă artele, pe care întreaga dv familie le cultivă”.

Maria Cantemir, fiica mai mare a lui Dimitrie, a jucat un rol important în educația fraților săi, ea însăși primind o frumoasă pregătire din partea mamei sale, Cassandra Cantacuzino. De la ea învață greaca, latina și italiana, limbi în care cîtește operele ce i le trimite fratele său. Antioh, de la Paris. A fost la curent cu studiul literaturii ruse. Ea fine legătură permanentă cu Antioh, trimîndu-i întor mații despre societatea rusă. Nutrea speranța ca în urma războiului ruso-turc, Antioh să ajungă domnul Moldovei.

Antioh Cantemir, rămas orfan de mamă la vîrsta de 14 ani, trece sub îngrijirea

Acad. P. CONSTANTINESCU-IAȘI

către științele matematice, redactînd un tratat de algebră în limba rusă.

Antioh Cantemir a trăit în anturajul cel mai mari oameni de literă din vremea sa; printre profesorii săi fu și istoricul Bayer, vitorul biograful Cantemirescilor. Predispus la studiul științelor precise — fizică, matematica — este unul din întemeietorii literaturii ruse moderne, introducînd spiritul laic, al cărui curent este susținut de Petru I.

„Cantemir apare de timpuriu în literatura rusă ca un călăuzitor al începuturilor, făcînd cunoscut scriitorilor care au urmat după el, pe Horatiu, Juvenal și pe Boileau, teoreticianul clasicismului francez. El însuși pune în circulație unele epur literare: mai întîi poezia, apoi oda și epistolia, și în parte satiră. Belinski a subliniat că „acest scriitor a lăsat în urma lui un monument modest, dar nepieritor”.

O parte din boierii care se refugiaseră cu Dimitrie Cantemir rămîn definitiv în Rusia, și unul din ei, Abaza, ajunge călugăr la Peerska, de unde trimite scrisori în țară: feciorii săi mai mari, trei la număr, servesc în armata rusă. Toma Cantacuzino se stabilește la Periaslav, unde obține moșii întinse din partea familiei întemeind o familie rusificată curînd. În cea de a doua generație se întînesc 42 nume de ofițeri în armata rusă din dependentii refugiaților de la 1711, dar și numeroși oameni dedicați dregătoriilor de stat și culturii. Un Kulikovski este asesor la Curtea de conturi din Harkov, Ion Bantas-Kamenski la Curtea de Justiție din Moscova, Constantin Abaza, translat la Ministerul Afacerilor Străine, N. N. Bantas-Kamenski este unul din cunoscuții

PĂGINI DE ISTORIE

cu o rușoaică, al cărei nume nu-l cunoaștem, au rezultat doi fii — unul, Măscă, care a servit în garda împărătească, și altul, Nikita, al cărui urmaș formează familia Spatariev (de la Spatarul), care exista în Kaluga pe la 1910. Un Gheorghii Milescu, rudă cu spătarul, refugiat la 1711, împreună cu fratelui mamei sale, Ioan Buhuş, capătă moșii și întemeiază familia Mecinikov-Milescu, care a dat mai multe personalități; între reprezentanții generației a cincea este cunoscutul naturalist Iliia Mecinikov (1845—1916). Dintre cei doi nepoți ai spătarului, veniți la 1686, unul devine ofițer și e înscris în rndul nobilimii ruse.

Familia Kulikovski, care a dat pe profesorul Kulikovski-Karaman între alții, se trage de la polkovnicul Prokovie Karaiman-Kulikovski din Harkov, originar de la Culiceni-Dorohoi, refugiat în 1711, împroprietărit de Petru I.

O familie de seamă de moldoveni stabiliți în Rusia este Bantas-Kamenski. Primul, Nicolae Bantas, venit cu mamă-sa la 1711, își ia numele de Kamenski după soția sa, tot moldoveancă de neam. Moare la 1739, lăsînd un fiu, Nicolae, care studiază la Kiev și Moscova, intrînd apoi în serviciul Ministerului Afacerilor Străine. Kamenski este un specialist în lucrări de istorie a diplomației, publicînd mai multe colecții de documente diplomatice.

Fiul său, Dimitrie, se specializează în arhivele statului din Moscova; în 1808 e trimis într-o misiune în Serbia și descrie călătoria sa în lucrarea „Călătorie prin Moldova, Valahia și Serbia”. Trece în colegiul arhivelor de la Petersburg; între 1816—1821 scrie „Istoria Maloroșiei” în patru volume. Ocupă dregătorii înalte care-i permit să scrie o mare lucrare în cinci volume „Dicționarul oamenilor însemnați ai Rusiei”.

Fragment din volumul „Relațiile culturale romino-ruse din trecut” Edit. Academiei R.P.R.

Să instruim temeinic noile birouri ale cercurilor

Cercurile A.R.L.U.S. de pe întreg cuprinsul țării și-au ales noile birouri. Adunările generale și alegerea noulor birouri s-au desfășurat cu participarea maselor largi de oameni ai muncii de la orașe și sate, constituind o premiză deosebită pentru consolidarea organizației cercurilor și popularizarea mărețelor realizări ale Uniunii Sovietice, a neprețuitei experiențe a oamenilor sovietici.

Recomandăm acest articol activului comitetelor regionale și raionale A.R.L.U.S. ca material ajutor pentru instruirea noulor birouri ale cercurilor.

Așa cum prevăd instrucțiunile Consiliului General cu privire la organizarea cercurilor, în birou se aleg 5-7 tovarășii, în raport cu numărul membrilor cercului. Într-un birou cu 7 tovarășii, sarcinile se repartizează astfel:

Președintele cercului are sarcina să coordoneze, pe baza planului de muncă, înțelegerea activității a biroului, să îndrume și să controleze pe toți membrii biroului de cerc în îndeplinirea sarcinilor. El trebuie să țină legătura cu organizațiile de masă din cadrul cercului respectiv, să organizeze, în colaborare cu aceste organizații, diferitele acțiuni prevăzute în planul de muncă al cercului. Toi lui îi revine sarcina să informeze atât comitetul raional cu care ține legătura despre activitatea cercului, cât și pe membrii biroului cu privire la sarcinile primite din partea comitetului raional. Președintele trebuie să se îngrijească, de asemenea, de pregătirea atenției a dării de seamă ce trebuie prezentată semestrial în fața adunării generale a cercului.

Responsabilul organizatoric al cercului are ca sarcină să organizeze, pe baza unui caiet special, evidența membrilor, să înscrie noi membri, să opereze în carnet mutațiile membrilor plecați sau nou veniți, să se îngrijească ca toți membrii înscrși să aibe carnetul etc. De asemenea, el antrenează atât pe membrii cercului cât și pe ceilalți oameni ai muncii să participe la diferitele manifestări organizate de cercul A.R.L.U.S. Pentru a face față acestei munci, responsabilul organizatoric trebuie să și organizeze un activ dintre cei mai buni membri ai cercului, care să-i fie de un real ajutor.

Responsabilul cultural al cercului, ajutor de întregul birou, răspunde de desfășurarea muncii culturale-politice de masă în cerc. O temeinică muncă cultural-politică de masă asigură popularizarea realizărilor Uniunii Sovietice, a bogatei experiențe sovietice în rindul maselor de oameni ai muncii din țara noastră. De aceea, este necesar să se acorde o deosebită grijă atât conținutului acestei munci, cât și mijloacelor de propagandă folosite. Responsabilul cultural, împreună cu întreg biroul, trebuie să organizeze lunar cel puțin câte o manifestare cultural-politică de masă. La întreprinderi și instituții este indicat ca aceasta să aibă loc în cadrul cluburilor, iar la sate - în cadrul căminelor culturale. Această manifestare, care constituie principala acțiune a cercului din cadrul unei luni, este menită să popularizeze cele mai noi aspecte ale luptei pentru pace, realizările Uniunii Sovietice, precum și alte probleme privind realitatea sovietică. În organizarea acestei manifestări, o deosebită grijă trebuie acordată pregătirii conferințelor, poverăzării și pregătirii sălii în care are loc manifestarea, pregătirea programului artistic, precum și popularizării din timp a manifestărilor. Pentru redactarea conferințelor se pot folosi conferințele și broșurile editate de către Consiliul General și Așezămintele Culturale, materialele publicate în presa centrală, și în special în publicațiile A.R.L.U.S.

Un rol important în desfășurarea muncii cultural-politice de masă îl au convorbirile organizate în rindul diferitelor grupuri de oameni ai muncii. Aceste convorbiri pot fi organizate în cadrul secțiilor, atelierelor, pe străzi sau pe grupe de case. Ținând seama că această formă de activitate a devenit una din cele mai accesibile și mai apreciate în rindul oamenilor muncii, ea trebuie pregătită cu grijă.

Responsabilul cu agitația vizuală răspunde de confecționarea fotomontajelor, de expunerea materialului de agitație vizuală elaborat de Consiliul General ori comitetul regional A.R.L.U.S., de amenajarea punctelor de agitație vizuală, de organizarea unor mici expoziții alăturate bazei materialului primit din partea Consiliului General și a celui confecționat cu mijloace proprii ale cercului. Împreună cu materialul de la fotomontajele, a materialelor de la punctele de agitație vizuală, are o deosebită importanță, de oarece ele prezintă oamenilor muncii - în mod sugestiv și într-o formă accesibilă - actualitatea sovietică, noile realizări ale U.R.S.S.

Pe lângă aceste acțiuni, cercurile A.R.L.U.S. pot organiza sezătorii, seri literare, audierea în colectiv a emisiunilor în limba română ale postului de radio Moscova. Este indicat a se organiza, de asemenea, schimburi de scrisori între oamenii muncii din țara noastră și cei din Uniunea Sovietică etc.

Una din principalele preocupări ale biroului de cerc, și în special a responsabilului cultural, trebuie să fie popularizarea metodelor înaintate de muncă ale oamenilor sovietici. Pentru aceasta, cercul A.R.L.U.S., în colaborare cu comitetul sindical și cu cercul A.S.I.T., trebuie să organizeze diferite acțiuni: consilieri, convorbiri, mentee să popularizeze acele metode care pot contribui la îndeplinirea sarcinilor de producție.

Responsabilul cu finanțarea ține evidența materialului (timbre, carnetele etc.). Cu ajutorul activului largit al cercului, duce o susținută muncă de lămurire pentru încasarea cotizațiilor, fiind totodată evidența cotizațiilor.

În cercurile unde sînt numai 5 membri în birou, sarcinile responsabilului cu agitația vizuală și cele ale responsabilului cu cartea sovietică și presa A.R.L.U.S. revin responsabilului cultural.

În enumerarea sarcinilor ce revin fiecărui membru de birou reiese clar că, pentru îndeplinirea lor, fiecare activist trebuie să desfășoare o muncă susținută, colectivă. Numai prin efortul comun al tuturor membrilor din biroul de cerc se poate desfășura o temeinică muncă cultural-politică de masă.

O condiție deosebit de importantă în asigurarea îndeplinirii acestor sarcini o constituie felul în care biroul cercului și fiecare membru în parte va ști să și organizeze un colectiv dintre cei mai buni membri ai cercului, oameni care să fie atrași la îndeplinirea multiplexelor sarcini ce stau în fața biroului. Este indicat ca aceste colective să fie organizate în cercurile din întreprinderi și instituții, pe secții, birouri, ateliere, iar la sate - pe grupuri de case.

În această perioadă, cînd au loc conferințele raionale și se fac pregătirile pentru conferințele regionale, birourile cercurilor A.R.L.U.S. le revin sarcini deosebit de importante. Ele au datorita să și intensifice muncă cultural-politică de masă, să organizeze acțiuni vii, interesante, de popularizare a Uniunii Sovietice, să atragă noi membri în cadrul Asociației noastre.

Noile birouri ale cercurilor, atrăgînd sprînjîn activului largit, au datorita să transforme această mare acțiune de organizare a conferințelor raionale și regionale într-o puternică manifestare a dragostei și prieteniei poporului nostru față de Uniunea Sovietică.

Conferințe raionale și orașenești A. R. L. U. S.

Terminînd adunările generale în cercuri, unele raioane au și creat comitetele organizării și desfășurării conferințelor raionale A.R.L.U.S.

Mediaș

Duminică 20 martie a.c. în sala de festivități a întreprinderii „Emailul Rosu” din Mediaș a avut loc conferința organizației A.R.L.U.S. a orașului Mediaș. Au fost prezenți delegați din toate cele 76 cercuri din oraș, precum și invitați de la diferite organizații de masă și instituții culturale din oraș.

Darea de seamă și discuțiile au scos la iveală activitatea rodnică desfășurată de comitetul orașenești și majoritatea cercurilor în ultimul timp, comitetul orașenești Mediaș a organizat numeroase conferințe centrale, pe lemne variate, la care a participat un mare număr de oameni ai muncii. De asemenea, sub îndrumarea comitetului orașului, cercurile au organizat peste 600 conferințe, care au fost ascultate de peste 55.000 muncitori, ingineri, tehnicieni, funcționari.

Comitetul orașenești Mediaș a mobilizat și a sprînjînit organizațiile A.R.L.U.S. din întreprinderi în popularizarea și extinderea metodelor sovietice de lucru. Darea de seamă a relevat activitatea cercurilor de la întreprinderile „8 Mai”, „Partizanul Păcii”, „Vasia Vasilescu”, care au contribuit la răspîndirea metodelor sovietice. Alexandru Ciutkin, Lidia Korabelnikova și Iliev-Vlasov. În cuvîntul lor, delegații la conferința au relevat pe lîngă succese obținute și o serie de lipsuri din activitatea comitetului orașenești A.R.L.U.S. din Mediaș.

Delegații la conferința orașenească A.R.L.U.S.-Mediaș aprobă lista de candidați pentru noul comitet

Zoie Vivoschi, muncitorii frunțași ca maestrul Nicolae Diaș, Ion Cristea. Pentru conferința regională A.R.L.U.S. a fost ales un număr de 12 delegați.

Focșani

În zilele de 19-20 martie a.c. în sala „Casei de Cultură a Sindicatelor” din Focșani au avut loc lucrările conferinței raionale A.R.L.U.S. La conferință au participat 83 de delegați, precum și un număr de 50 de invitați. Darea de seamă a fost prezentată de tovarășul Vlas Grigore, secretarul comitetului raional. După ce au relevat numeroase aspecte pozitive din activitatea comitetului raional, delegații la conferință au arătat că în munca comitetului raional A.R.L.U.S. au existat și o serie de lipsuri. Astfel, toți Stela Mocanu, de la școala medie Găgești, a criticat comitetul raional pentru unele metode nejuste folosite de către membrii comitetului raional în instruirea birourilor de cercuri.

Toș Viorica Bidău, de la sfatul popular orașenești, a arătat de asemenea că biroul comitetului raional și în special Vlas Grigore, secretarul comitetului raional, s-a ocupat prea puțin de îndrumarea și sprînjînirea cercurilor A.R.L.U.S. săsești și din gospodăriile agricole colective.

S-a trecut apoi la alegerea noului comitet raional A.R.L.U.S. format din 25 de membri. Președinte al comitetului raional A.R.L.U.S. a fost ales toș Cristache Smăndescu, iar ca secretar, toș Vlas Grigore. Din noul comitet mai face parte Păun Ioan, muncitor la cooperativa „Munca”, Anatol Butchevici, profesor la școala medie din Focșani, Panaitescu Castan directorul fabricii de țesături, Iordache Țigu, șeful cursurilor raionale C.E.C., ș.a. Pentru conferința regională A.R.L.U.S. au fost aleși 30 de delegați. Au mai avut loc conferințele comitetelor A.R.L.U.S. ale raionelor Tecuci și Adjud, regiunea Birlad și Sighet, regiunea Baia Mare.

Actualități Tehnice

O mașină mecanică de descărcare a cimentului

Pentru descărcarea manuală a unui vagon de ciment, este nevoie de mulți muncitori. În afară de aceasta, descărcarea manuală pricinuieste pierderi însemnate.

De curînd, industria de mașini sovietică a produs o mașină pentru descărcarea cimentului. Mașina are un mic dispozitiv autopropulsat prevăzut în partea de jos cu discuri mari. Dispozitivul este așezat în mijlocul vagonului încărcat cu ciment. După ce pornește motorul, discurile încep să se rotească. Ele atîrnează masa de ciment, care este aspirată rapid de o conductă specială prevăzută cu o pompă pneumatică. Cimentul se sedimentează apoi într-o cameră specială unde, cu ajutorul unui șurub fără sfîrșit, ajunge într-un bunker.

Un aparat pentru detectarea scurt-circuitului

Dacă am reprezenta grafic o rețea electrică ce deserveste un teritoriu mare, am realiza un desen care seamănă cu un copac cu multe ramuri. Pentru aprovizionarea neîntreruptă cu energie electrică în întreprinderilor, șantierele de construcție și a locuințelor, electricienii controlează cu multă atenție starea rețelei. Dacă s-a produs vreodată o avarie, el se străduiesc să descopere cât mai repede locul avariei și să restabilească circuitul.

Dar încercările de detectare a avariilor nu aveau todeauna succes. Dacă, de pildă, într-o rețea s-a produs un scurt-circuit, pentru a găsi locul unde s-au atîns conductorii, este nevoie să se cerceteze toate derivațiile, ceea ce cere mult timp.

O mașină pentru drenarea mlăștinilor

Dacă turbările s-ar drena, ele ar putea fi transformate în ogare bogate și fertile. Pentru aceasta este nevoie ca prin turbării să se scape o rețea de șanțuri adînci și înguste. Apa din solul mlăștinii se scurge prin aceste șanțuri. Înăuntru mlăștinii de turbă, adesea se află contact și butuci. Rădăcinile lor lungi alcătuiesc în pămînt un hațșu puternic. De aceea, nu e ușor să se scape șanțurile de scurgere. Sînt necesare mașini puternice.

Colaboratori Institutului unional de cercetări științifice în domeniul mașinilor de construcție și rutiere au creat în acest scop un dispozitiv special cu care se înzestrează excavatorul pentru șanțuri „E.T.-14”. În locul cupelilor obișnuite, de braț mobil al excavatorului se fixează un lanț fără sfîrșit, cu niște dinți tăietori masivi. Brațul se poate ridică sau coborî. În timpul lucrului, lanțul, înfîșurîndu-se dinții în solul mlăștinii, taie copacii și rădăcinile. După ce a trecut mașina, se formează un șanț adînc de 1,2 metri și lat de peste 11 centimetri.

Însă șanțurile acestea descoperite, brăzdînd câmpul, ar împiedica munca mașinilor agricole. Este nevoie ca ele să fie acoperite cu pămînt. Aceasta o face o mașină nouă care merge în urma brațului de drenaj. El adună pe creasta șanțului de scurgere un acoperiș gros de 30 centimetri. Datorită faptului că pereții șanțului nu sînt verticale, pămîntul de acoperire se poarte menține deasupra lui. În opt ore de muncă, noua mașină sapă șanțuri de 1-1,2 km lungime.

O combină rutieră

Uzina de mașini rutiere din Breașni a realizat un model experimental al unei mașini noi pentru construirea șoselelor. Aceasta mașină autopropulsată este preparată un amestec din prundis, piatră spartă și materiale aglutinante, așezate aceste materiale pe temelie de pămînt pregătit în prealabil a vitorului drum și tot ea face bătătorirea preliminară a materialului. După prima trecere a mașinii, rămîne doar să se facă lăvăgureala drumului cu un compresor cu motor, și șoseaua e gata.

Această mașină universală este o adevărată combină rutieră autopropulsată. Toate agregatele ei sînt montate pe un cărucior cu șenile. Într-o singură cursă, combină așează o fișie de îmbrăcăminte lată pînă la 3,6 metri și groasă de 5-20 centimetri. Într-o oră, ea lucrează de la 1 la 8 kilometri de șosea.

Inovațiile forjorului Potehin

Printre metalurgiștii sovietici, are mare răsunet activitatea creatoare a forjorului Alexandr V. Potehin de la uzina mecanică din Leningrad a Ministerului pentru construcția de întreprinderi din industria petrolului al U.R.S.S. A. V. Potehin și tovarășii săi din atelierul de forjă au arătat că în domeniul lor de activitate există posibilități însemnate pentru creșterea productivității muncii și economisirea materialelor.

Se știe că la forjare se folosesc două procedee pentru prelucrarea metalului: forjarea propriu zisă și presarea. În primul caz, metalul este prelucrat cu ajutorul ciocanelor cu aburi sau cu aer comprimat. Acest procedeu pricinuieste mari pierderi de metal și cheltuieli de timp, nu numai la forjă ci și în atelierele mecanice, deoarece pe marginea piesei brute forjate rămîn mari adaosuri, care trebuie înlăturate. Forjarea metalului prin presare - așa zisa matrișare la cald - elimină pierderile mari de material, piesele matrișate avînd formă apropiată de cea definitivă, dar mai puțin de lucru strungărilor, frezorilor, rabotorilor, prilegitește o mai bună folosire a utilajului și creșterea productivității muncii.

Ciocanele obișnuite ar putea fi folosite, în afară de forjarea propriu zisă, și pentru matrișarea la cald, dar atunci matrișare ar trebui să aibă dimensiuni de 6-7 ori mai mari decît matrișele pentru presare, ar fi foarte scumpe, deoarece necesită oțeluri speciale și ar cere mari suprafețe pentru depozitare. Productivitatea ciocanelor, cu mult inferioară celei a preselor, adausă acestor neajunsuri, arată că de neeconomică este matrișarea cu ciocanele.

A. V. Potehin a hotărît să introducă în atelierul său metoda matrișării la cald, fără însă a renunța la procedeele de forjare propriu zisă, deoarece ciocanele rămîn deocamdată de neînlocuibile la o serie întreagă de operații. Importanța părerii unora că matrișarea la cald ar fi utilizabilă doar în mari întreprinderi cu producție de serie sau în masă - el a arătat că ea dă bune rezultate și în întreprinderi cu producție de mică serie. Colectivul din atelierul de forjare, aplicînd metoda combinată a forjării și matrișării, a dat de

cinci ori mai multă producție decît înainte, piesele fabricate avînd formă foarte apropiată de forma lor definitivă.

Despre inovația sa, Potehin a scris în 1952 o carte: „Forjarea - matrișarea pe prese cu arbore cotit”. De atunci, el a continuat cercetările, ajungînd la noi concluzii.

Asfel, el a reușit să modifice matrișa. Pînă atunci, partea de sus a matrișei avea o tijă pentru prinderea ei în berbecul piesei. Întrucît însă partea de sus a matrișei trebuia fixată, urma că trebuia fixată și partea de jos a matrișei; altfel, s-ar fi ridicat toată matrișa. Pentru a crea un nou sistem de matrișe, fără tijă de prindere și avînd în locul acesteia un arc spiralat. Astfel se pune doar matrișa și se lucrează fără nici o fixare. Pentru montare, sînt necesare abia cîteva minute, Potehin a executat apoi matrișe pentru piese mai complicate, tot fără tijă de prindere și, în locul preselor de îndoit, o matrișă universală - pentru îndoitul sub unghi ascuțit, drept și obtuz, care nu mai necesită încălzirea prealabilă a metalului și reclamă prezența unui singur om. În vederea reducerii numărului de oameni necesari la ciocana, inovatorul a construit un așa zis „echipament rebatabil”, alcătuit din două matrișe balansoare fixate de ciocan cu un dorn obișnuit. După ce s-a executat pe una din matrișe prima operație, ea e dată peste cap și se întoarce a doua matrișă, pentru a doua operație, care se execută fără a se mai încălzi încă odată metalul.

Datorită înfrîntărilor lui Potehin și a celorlalți forjiți, se economisesc în uzină peste 40 de procente din metal. S-a scutit că folosirea matrișării la cald la toate uzinele sovietice ar echivala cu punerea în funcție a unui nou combinat metalurgic. În același timp, se reduce mult din orele de muncă pentru prelucrarea mecanică a pieselor și din energia electrică necesară și sporște coeficientul de utilizare a mașinilor-unelte.

În ultimii patru ani, producția pe cap de muncitor a crescut de aproape trei ori în atelierul de forjă și de peste două ori în atelierul mecanic, în urma executării prin metodele lui Potehin a pieselor forjate brut cât mai apropiate de forma pieselor gata.

Un procedeu simplu pentru producerea ghidecelor nutritive

În anul 1954, Laboratorul de cercetări științifice al Truștilui sovhozurilor din Soci a elaborat un mijloc simplu și rapid de fabricare a ghidecelor din gunoi și turbă, direct pe solul serei sau în răsadnițe.

S-au luat două părți de turbă bine putrezită, două părți de humus și o parte de sol nisipos; s-au amestecat minuțios și s-au trecut apoi printr-un maelox electric. Amestecul a fost apoi transportat în seră sau pe razele pentru răsaduri, a fost lînsat într-un strat gros de 5 centimetri pentru varză și de 6 centimetri pentru pătlagele roșii, vinete și ardei. Pentru a obține din acest amestec ghidecele (cuburi) de mîrme egale, este necesară o instalație foarte simplă: un ciuf circular și o tablă de marcarea. În mijlocul unui disc cu diametrul de 18-20 centimetri, se face o deschizătură cu diametrul de 15-18 centimetri; aici se fixează bine o leavă de fier lungă de 6-8 centimetri, în care se pune apoi o oșie de fier. La capetele oșiei, se fixează furca; între coarnele acesteia, trebuie să încapă în voie discul ciufului. La celălalt capăt al furcii, există o leavă pentru un miner de lemn. Discul trebuie să fie bine ascuțit.

A doua piesă pentru fabricarea ghidecelor este compusă din șipci de lemn late de 5-6 centimetri, după mărimea ghidecelor. Șipcele sînt groase de 10-12 milimetri. Cîte 7-8 șipci netede sînt unite cu niște bare subțiri, formînd tabla de marcarea; între șipci, se lasă spații de 4-5 milimetri, pentru ciuful circular. Lungimea tablei de marcarea trebuie să corespundă lungimii ramei de seră sau lățimii răsadniței. La

capetele tablei se fac niște mlînere, pentru a putea fi transportată mai ușor.

Pe stratul uniform de gunoi și turbă, se pune tabla și se taie cu ciuful prin deschizăturile dintr-o șipci, mai întîl într-o direcție, apoi, schimbîndu-se tabla, în direcția perpendiculară. Astfel, în seră sau pe strat se obțin cuburi nutritive de mărime necesară. Cuburile sînt găurite cu prieljui sădîntului.

Practica sovhozului Adersk din finutul Krasnodar a arătat că un om poate tăia în 8 ore pînă la 35.000 de ghidece. În sovhoz, s-au realizat anul trecut după această metodă peste două milioane de ghidece. Se reduce considerabil și volumul de muncă. După această metodă, ghidecele nu mai trebuie transportate la uscare, apoi adunate în grămezi, transportate iar și așezate în seră.

Asfel de ghidece se pot face și în răsadnițe. Pe parcela respectivă, în locul straturilor mai ridicate, se fac niște șanțuri adînci de 6-7 centimetri, late de 100-120 centimetri și lungi după necesitățile. În aceste șanțuri, se pune amestecul de gunoi și turbă, care apoi e tăiat ca și în seră.

Nu trebuie să se înfrînzească rădăcina sînt semănatul, deoarece ghidecele se usucă și lărușii pentru răsadire le vor sfărîma. Răsadire se face todeauna în zua în care au fost preparate ghidecele. Răsadurile de castraveți creștea în seră timp de 30 de zile fără a fi udate. În răsadnițe, unde evaporarea e mai puternică, ghidecele se udă pe măsură ce se usucă.

V. GUDKOV șeful laboratorului de cercetări științifice al sovhozului Adersk

Apele nevăzute

Deosebit de interesantă muncă hidrogeologilor sovietici. Ei au menirea de a găsi mari rezerve de apă pentru regiunile secetoase ale țării și în primul rînd pentru pămînturile înfelenite. Hidrogeologii o caută sub pămînt, în adîncul întînderilor de stepă din Siberia și Kazahstan, unde se valorifică milioane de hectare de ogare noi, precum și în pustiriile lipsite de apă ale Asiei Mijlocii.

Să amintim că, în privința resurselor de apă, Uniunea Sovietică ocupă primul loc în lume: ea are aproape 120.000 fluviu și riuri și peste 250.000 lacuri. E însă destul să privești pe două lacuri a observa că tot de înegal sînt ele distribuite. Sînt cîtorți uriașe pentru care harta nu arată nici o urmă de apă.

Altă înfrîșare ar căpăni harta dacă ar figura pe ea nu numai rîurile și lacurile ce se văd, ci și cele nevăzute, subterane. Numărul acestora este uriaș, însă apele subterane sînt folosite în mică măsură pentru aprovizionarea orașelor și sateelor. Ultimele expediții de cercetare ale Truștilui hidrogeologic unional al Ministerului geologiei și protecției subsolului au arătat că chiar și în pustiriile Kara-Kum și Kzyl-Kum se află sub pămînt, o a adîncime nu prea mare, rezerve uriașe de apă. Tocmai cu descoperirea acestor rezervoare se ocupă hidrogeologii.

cu apa dulce sau sărată, hidrogeologii au posibilitatea „să vadă” apa sub pămînt, la mari adîncimi. Prin această metodă, pot fi alese punctele cele mai favorabile pentru săparea sîntelor. Căutarea apei cu ajutorul electricității a fost incontestabil de bune rezultate într-o serie de regiuni de stepă secetoasă și de pustii și se recomandă pentru construirea fîntînilor arteziene în sovhozuri și colhozuri. În același timp, se continuă căutările prin sondajele de explorare. Pe pămînturile înfelenite din regiunile Pavlodar, Akmolinsk, Aktiubinsk, Severo-Kazhansk ș.a., truștul hidrogeologic unional vă săpa în acest an 400 de sonde.

Făcîndu-se prospecții pentru apa dulce în regiunea „Păminturilor negre”, unde ierneză milioane de oi, s-a observat un fapt curios. Sondele au dat numai apă sărată. O cercetare mai amănunțită, efectuată în cursul anului trecut a arătat însă că deasupra, chiar pe apa sărată, se află lacuri cu apă dulce. Unele din aceste lacuri au un strat de apă dulce adînc pînă la 5 metri și sînt lungi de cîteva kilometri. Astfel, au fost descoperite rezerve bogate de apă dulce. E firesc deci ca geologii să cerceteze acum existența unor fenomene asemănătoare și în regiunile cu pămînturi înfelenite.

P. MARKUȘENKO

Inca un act servil al lui Adenauer

In ultimul numar al revistei americane "Foreign Affairs" a aparut un articol al cancelarului de la Bonn intitulat: "Germania - un nou partener".

Cancelarul de la Bonn are motive sa multumeasca stapinilor sai de la Washington si Londra. Dealtminteri, cu o punctualitate intr-adevar germana, el enumera "milosteniile" de care se bucura Germania...

Adenauer afirma ca acordurile de la Paris ofera Germaniei occidentale "suveranitate deplina" si pun capat ocupatiei. De aceea, adauga Adenauer, aceste acorduri sunt aproape in intregime identice acordurilor de la Bonn.

Adenauer afirma, mai departe, ca drumul spre unitatea Germaniei trece prin intrarea republicii de la Bonn in "Uniunea Europei occidentale" si in Blocul Atlanticului de Nord.

Articolul lui Adenauer a fost publicat in aceasta luna in care guvernul sovietic a facut Declaratia in problema germana. In aceasta Declaratie, guvernul sovietic a propus, in scopul restabilirii, cit mai grabnic a unitatii Germaniei...

Citind articolul cancelarului de la Bonn ne convingem ca el este un profet tot atat de nedebacat cit de nedebacat este si "filologul". Acest articol a fost scris in ajunul dezbaterii acordurilor de la Paris in Bundestag-ul de la Bonn...

Este greu de crezut ca autorul acestui articol este german si pe deasupra investit in mantia de cancelar, intr-atit de cinic dispreziste el interesele nationale ale Germaniei...

In intreaga lume se extinde miscarea pentru interzicerea folosirii armelor de exterminare in masa, pentru salvarea popoarelor de primejdia razboiului atomic. Milioane de oameni simpli, din toate tarile, sint hotarati sa opreasca mna armisteliilor americani si englezi.

Roadele isteriei atomice. Desen de V. Fedorovskii

O noua presiune americana asupra Franței

Cautind sa obtina ratificarea cit mai grabnic a acordurilor de la Paris, cerurile cirmuitoare din S.U.A. isi intensifica presiunile asupra parlamentelor tarilor vest-europene.

In comentariile presei americane se arata fatis ca mesajul a fost trimis tarilor vest-europene pentru urgentarea ratificarii acordurilor de la Paris.

Potrivit relatiilor ziarului, urmatarii factori exercita o "influenta nefavorabila" asupra perspectivelor ratificarii acordurilor de la Paris: "caderea guvernului Mendès-France, situatia incordata in coalitia guvernamentala vest-germana si problema destul de penibila a Saarului".

Correspondentul agentiei United Press aminteste ca, paralel cu presiunea americana, au fost, din nou, proferate la adresa Franței amenintari din partea Marii Britanii.

Trebuie sa reamintim ca, in preajma dezbaterilor in problema "comunitatii defensive europene", presedintele Eisenhower a adresat un mesaj aproape identic participanzilor la tratatul de la Paris si, inca de-atunci, diplomația americana isi punea mari sperante in presiunile pe care le exercita.

In ce consta aceasta manevra pe care diplomația americana a folosit-o ca "artilerie grea" in ajunul dezbaterilor din Consiliul Republicii?

In Franța, chiar și in cerurile burgheze, numerosi sint aceia care raționează în felul acesta: In prezent, Franța se bucură de drepturi de mare putere. Ea are un tratat de alianță și asistență materială cu U. R. S. S. și nimeni nu o poate lipsi de aceste drepturi...

Este greu de crezut ca autorul acestui articol este german si pe deasupra investit in mantia de cancelar, intr-atit de cinic dispreziste el interesele nationale ale Germaniei...

pinge acordurile de la Paris, reactia americana va fi "serioasa, daca nu catastrofală".

Desigur, declaratiile propagandei americane ca cerurile guvernante din S.U.A. ar putea, fără consimțământul țărilor vest-europene, să înfăptuiască înarmarea Germaniei occidentale este un șantaj. In realitate, lucrurile stau cu totul altfel.

S-a schimbat considerabil de atunci punctul de vedere al conducătorilor politici britanici și francezi, dar punctul de vedere al S.U.A. a rămas același. S.U.A. nu sint interesate în limitarea militarizării Germaniei occidentale.

Politicienii americani, înfăptuind planurile lor agresive de pregătire a unui nou război și străduindu-se în fel și chip, să accentueze încordarea în Europa, caută un pretext pentru a-și menține trupele în această zonă a lumii.

Stăruind asupra ratificării acordurilor de la Paris, care rein vie militarismul german, și căutind să se consolideze în Europa occidentală ca într-o zonă a pregătirilor lor militare, cerurile guvernante americane accentuează primejdia unui nou război în Europa, subminează securitatea țărilor vest-europene.

Amiralul Radford, președintele grupului unit al șefilor de stat major, a declarat, recent, corespondentului revistei "United States News and World Report" că "este considerat ca S.U.A. au atins, în pregătirea unui război atomic, "limita", de la care nu se mai pot da înapoi".

Paralel cu falsa teorie a "riposteii", clica militaristă americană popularizează încă o teorie menită să însuflească opinia publică ideea necesității cursei înarmărilor atomice — teoria "apărării prin frică".

In prezent, presa americana depune eforturi pentru a dovedi imposibilitatea instituirii unui control internațional efectiv asupra interzicerii armelor atomice.

Asemenia declarații au devenit, în ultimul timp, un leit-motiv al propagandei americane, care încearcă să demonstreze imposibilitatea instituirii unui control efectiv asupra interzicerii armelor atomice.

In focul acestei isterii, Paterson, șeful Direcției federale, "a apărării civile", s'întrește pe americani să construiască "neînfriziat" un fel de adăposturi subterane și să pună în ele... provizii pentru 5-6 zile, întrucît, așa cum afirmă el, pentru americani "este mai bine să se bage în pământ și să se roage".

Semnificația excluderii lui Bevan

După cum se știe, fracțiunea laburistă din parlamentul englez a exclus, la cererea comitetului parlamentar al partidului laburist, pe unul din cei mai de seamă membri ai acestui partid — Aneurin Bevan.

Dar hotărârea fracțiunii parlamentare nu eșinează direct chestiunea răzmerii lui Bevan în rândurile partidului laburist. Totuși, dacă se va realiza intenția inițială a comitetului parlamentar, Bevan poate fi exclus și din partid.

În anul trecut, în semn de protest împotriva sprijinirii de către liderii partidului laburist a politicilor înarmării Germaniei occidentale, Bevan a demisionat, demonstrativ, din comitetul parlamentar.

O dovadă a faptului că nu este vorba de persoana lui Bevan, de preluțiile lui — aparente sau reale — la conducerea partidului laburist, o constituie, mai ales, excluderea din fracțiunea laburistă, care a avut loc mai de mult, în condiții similare, a celor șase membri laburisti ai parlamentului, mai tirziu reabilitați.

Atlee și Morrison pun evident în joc poziția partidului, săbindu-l pentru a menține o unitate de păneri cu conservatorii. Ei încearcă să reprime pe adversarii actualii politici oficiale, oferind sprijin conservatorilor.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

NOTE

"Pe Donul liniștit" și justiția de la Bonn

Tipetele isterice ale ziarelor burgheze venale nu sint în stare să îndușe glasul adevăratei Germanii glasul germanilor simpli care nu doresc un nou război și care refuză să devină carne de tun pentru magnații din Ruhr și din Wall-Street.

Recent, într-un orășel din Germania occidentală, Frankenthal, autoritățile de la Bonn au început un rușinos simulacru de proces împotriva a 23 tineri patrioți germani. Judecătorii și procurorii au acuzat pe tinerii germani de înaltă trădare, de subminare a puterii de stat și de anarhizare a o asociație subversivă.

Procurorul Mackel a dat citire actului de acuzare care cuprindea 154 de file. Seriozitatea acestui act de acuzare îl dovedește elocvent și chiar și faptul că printre probele materiale de înaltă trădare figurau asemenea probe "demascatoare" ca, de pildă, bilete de tren și de autobuz...

Procurorul, aruncind o privire triumfătoare asupra asistenței, a mai prezentat în fața completului de judecată "probe" găsite la areștii în timpul percheziției. Erau niște

carți. Președintele Tribunalului, Knegel, s-a uitat la o carte, la a doua... și a rămas îndemărmurit. "Goethe, Pușkin? — s-a mirat plin și Knegel. Dar toate acestea le citim cu toții!"

In afară de un volum Goethe și de vcrsurile lui Pușkin, pe masa săteaua "Basme rusești" și "Pe Donul liniștit" al lui Șolohov. Zeleusul Mackel a cerut judecătorilor să acorde o deosebită atenție cărții lui Șolohov: "Don — a explicat zeleusul procuror — este numele omului care conduce această organizație trădătoare".

Deși actul de acuzare a fost un fals în sforțurile stângace ale lui Mackel au stîrnit doar haritate, tinerii patrioți din Frankenthal au fost, totuși, condamnați.

Cei 23 de tineri patrioți continuă lupta lor pentru pace. Nici închisoarea, nici amenințările nu le-au frînat voiața.

Apostolul bombeii cu hidrogen

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

conferinței de la Geneva și a propus să se arunce bomba atomică asupra Vietnamului de Nord.

Cerțiile spirituale li sint extrem de sărăcicioase. Ei divitizează pe călăul Douglas Mac Arthur și consideră drept biblie cartea lui William Bullitt: "Despre marele glob pămîntesc".

Intr-adevăr, acest cruciat al morții preamărește, în cartea sa, bomba atomică și cu hidrogen — ceea ce face pe Radford să exclame: "Nu există alt dumnezeu în afară de bombă — iar Bullitt este profetul și!"

Singurul lucru pe care-l dorește fierbinte amiralul vanitos este să stăruie în amintirea contemporanilor.

Intr-adevăr, aceștia nu l-ar putea uita. Este și firesc! El este, de bună seamă hă-răzit să joace rolul eroului unui proces, care va eclipsa cele mai răsunătoare procese ale criminalilor vesții — ale celor cu care Arthur William Radford împărtășește, azi, gloria pe paginile ziarelor și revistelor americane.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

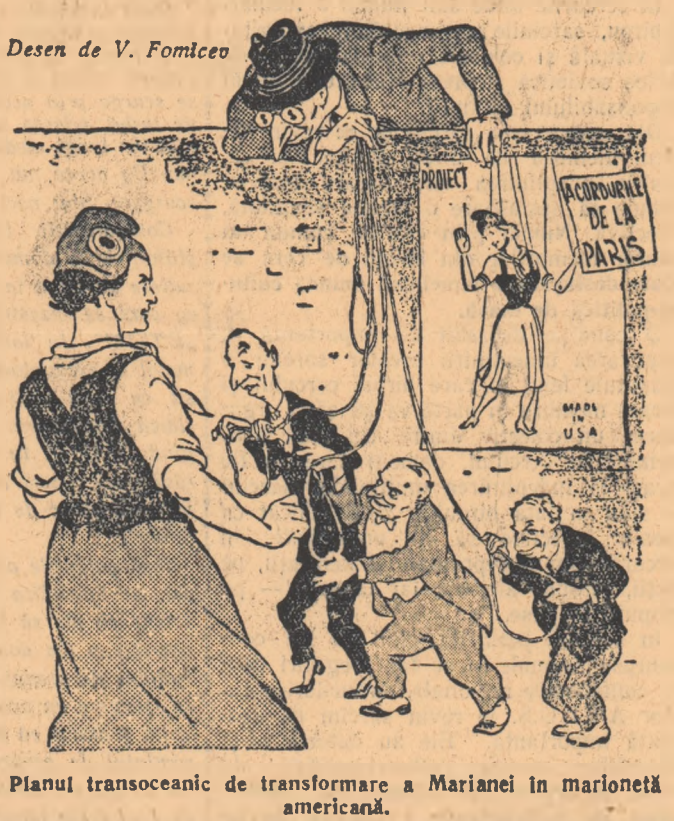
Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Revistele și ziarele americane au început să publice portrete ale amiralului Arthur William Radford într-o poză de căuceritor al universului.

Desen de V. Fomicov. Planul transoceanic de transformare a Marianei în marionetă americană.

Isteria atomică în S. U. A.

scopuri pașnice, ci spre folosirea ei în pregătirea unui nou război. De aceea, nu întâmplător Knowland, fostul președinte al comisiei atomice a Congresului S.U.A., a fost nevoit să recunoască recent: "Intențiile pașnice ale Rusiei în domeniul energiei atomice pot constitui o lovitură puternică dată pozițiilor noastre în lume, întrucît noi ne concentrăm toată atenția asupra armelor atomice".

Pierzind simțul realității, cerurile militariste din S.U.A. tot mai continuă să se bizuie pe așa-zisa lor superioritate în domeniul înarmării atomice și pe această falsă premiză ele își fundamentează politica "de pe poziții de forță". Numai așa se poate explica apariția în presa americană a "corespondențelor" evident comandate și a "cercetărilor teoretice" de diferite soiuri cu privire la "marea putere a armelor atomice".

Intr-unul din ultimele numere ale revistei "United States News and World Report" este analizată amănunțit "noua concepție" a generalului Gruenther, comandant suprem al forțelor armate ale Blocului Atlanticului de Nord. Această concepție are menirea să dovedească "necesitatea" dotării armelor cu arma atomică și a folosirii maxime a acestei arme.

Carmen Johns și partenerii ei

Cinematografia americană "și însușește" în felul ei, moștenirea clasică a culturii mondiale. După cum urzește teatre din S.U.A. denaturează "Othello" de Shakespeare sau sincopează operele lui Verdi, tot așa Hollywoodul nu manifestă nici un fel de scrupule în asemenea probleme.

Acum citim timp, pe Broadway, să adăptat după "Carmen" de Bizet, este regele muzic-halului de pe Broadway, Oscar Hammerstein. Ce fel de muzică este această? Așa zădărit jazezului cu sincope și ritm de sașoan, cu orăcăt de tromboane și tuncete de tobdă ea amintește foarte vag creația genin-z a compozitorului francez.

În focal acestei isterii, Paterson, șeful Direcției federale, "a apărării civile", s'întrește pe americani să construiască "neînfriziat" un fel de adăposturi subterane și să pună în ele... provizii pentru 5-6 zile, întrucît, așa cum afirmă el, pentru americani "este mai bine să se bage în pământ și să se roage".

În focal acestei isterii, Paterson, șeful Direcției federale, "a apărării civile", s'întrește pe americani să construiască "neînfriziat" un fel de adăposturi subterane și să pună în ele... provizii pentru 5-6 zile, întrucît, așa cum afirmă el, pentru americani "este mai bine să se bage în pământ și să se roage".

Incă o dovadă

După cum anunță presa austriacă, pe teritoriul Austriei occidentale au loc, în prezent, cele mai mari manevre ale trupelor engleze și americane de după război. Operațiunile sint numite "apărare cu trecere în oțensivă".

Este semnificativ că spiritul "combativ" al acestor manevre a trebuit să fie subliniat prin trimiterile în Austria occidentală de "întăriri" din garnizoanele din Germania occidentală. După cum anunță ziarul, au sosit din Bavaria, la locul manevrelor, cteva unități militare precum și tancuri. Totodată, în cartierele mărginașe ale orașului Salzburg, au fost instalate tunuri anti-aeriene grele.

Autocamioanele purtau numere acoperite, grijiului, cu carton. O asemenea precauție are motivele ei. Cercurile agresive americane și engleze se străduiesc, în fel și chip,

să ascundă opiniei publice planurile lor de transformare a provinciilor occidentale ale Austriei într-o bază militară a N.A.T.O. În calitate de puteri de ocupație, S.U.A. și Anglia încearcă, în ultima vreme, după cum se vede, să accelereze realizarea acestor planuri prin încălcarea groșolană a acordului cu privire la controlul în Austria. Tocmai acest lucru îl dovedește, între altele, faptul că Statele Unite, după cum se știe, și-au lăsat ilegal zona de ocupație în Austria pe lângă armata franceză, introducîndu-și trupele în Tirol.

Opinia publică austriacă consideră, pe drept cuvînt, actualele manevre ale trupelor americane și engleze în Austria occidentală ca încă o dovadă că teritoriul austriac este folosit de comandamentul american și englez în scopuri ce nu au nimic comun cu interesele Austriei.